

6 maart 2022 (1ste zondag van de 40-dagen tijd)

Didier Croonenberghs o.p.

Jullie herinneren jullie misschien deze film die in die tijd heel beroemd was. De film van Martin Scorsese: de laatste verleiding van Christus. In dit evangelie hebben we de inaugurele verleiding ! De eerste verleiding van Christus! Als ik verleiding zeg, moeten we voorzichtig zijn, omdat de Griekse tekst *perasmos* is, wat eerder “beproeving”, “test” dan verleiding betekent. We zouden niet de drie verleidingen van Christus moeten zeggen, maar de drie beproevingen.

In het leven is elke beproeving een cruciaal moment, een moment van waarheid, een moment waarop men beslist, waar men zichzelf bewijst. Verleiding duwt ons om te beslissen. En we weten het, beslissingen in beproeving en in emotie zijn niet eenvoudig, want als iemand wordt getest, ziet men niet zo goed meer. We zijn een beetje gedesoriënteerd. We zijn in een woestijn.

In de woestijn, ziet alles hetzelfde uit. Er is geen teken, geen spoor, geen richting. Geen antwoorden. Geen duidelijk pad. We weten niet waar we naartoe gaan. In de woestijn, is er niets te eten: het is de test van leegte, van gebrek. Als iemand honger heeft, zijn er stemmen die hem testen en die de tekst onder de figuur plaatst —niet de *démon*— maar de *diabolos*. Letterlijk, de *diabolos* is diegene die ons verdeelt. Symbolisch gezien is de *diabolos* degene die onze verdeeldheid, jaloezie en begeerte brengt. En ook voor ons, de beproeving —zoals een falling, ziekte, een rouw— maakt in ons een stem wakker die ons kan afleiden van wat we diep van binnen zijn.

Alles wat de verleider —de diabolos— aan Jezus voorstelt is uiteindelijk wat onze consumptiemaatschappij ons biedt. Ze geeft ons macht, goederen, het materiële en we kunnen ons dat gemakkelijk veroorloven. Maar het verwijdert ons van onze echte waarde. Het onzekere ontbreekt. We willen het vaak vullen, verzegelen.

Dit evangelie herinnert ons eraan dat ons geluk niet afhangt van wat we hebben maar van wat we zijn. Na 40 dagen heeft Jezus honger. Maar Jezus zegt dat onze meest fundamentele honger is niet aan de orde van eten en drinken, maar van de relatie: samen zijn met iemand met wie ik kan spreken, liefde geven. "*De mens leeft niet van brood alleen, maar met elk woord dat uit de mond van God komt*". Verlangen naar een relatie is waar, vasten. En Jezus beslist om honger te hebben naar een relatie met zijn Vader.

De tweede beproeving raakt onze legitieme behoefte om erkend en gewaardeerd te worden. Onze wens om te slagen. Maar deze behoefte verandert soms in een verlangen om te verschijnen, om op te vallen ... En wat betekent het om te "schijnen" als het niet, vaak, is om anderen te verduisteren? En Jezus beslist. Hij wil *niet schijnen en slagen*, hij die het ultieme licht van de naties is.

In de derde beproeving van de macht, stelt de tegenstander voor om aan Jezus alle koninkrijken van de wereld te geven met al hun glorie. Maar met een zeer speciale clause: hij knielt en aanbidt hem. En Jezus beslist! Hij zal niet voor iemand neerknielen behalve voor de fragiele man om zijn voeten te wassen. Onze God is geen god voor wie we knielen, maar het is een god die voor ons knielt. Altijd het omgekeerde.

Dit is de uitnodiging van deze tijd van 40-dagen. Het is **geen** tijd van verzaking en ontberingen, maar het is een tijd van ontdekking van wat de mens doet groeien.

Wat hem doet groeien is naar zijn eigen innerlijke woestijn gaan. Ontdekken zijn gebreken, zijn rouw, zijn tekortkomingen. Alleen daar kunnen we open staan voor andere woord, andere woorden horen.

Als iemand honger heeft, luistert iemand alleen naar zijn instincten, zijn behoeften. Maar als we, in ons honger, luisteren naar

een ander woord, dat van God, dan verandert alles.

Jezus hoorde het woerde van zijn Vader. Hij maakte van de woestijn, van het gebrek, een plaats van ontkieming, een plaats van vruchtbaarheid, een plaats van leven.

Goede 40-dagentijd voor iedereen. Amen.